

var inde på før, synes jeg, vi har nogle veluddannede, meget fagligt dygtige pædagoger i landets børneinstitutioner – kan finde ting, emner, der lige præcis passer til det enkelte barn.

Så vil jeg sige til hr. Villy Søvnald, at jeg også er glad for, at jeg har overstået det stadium med små børn. Men jeg har fire børnebørn, som også er brugere af børnehaver og fritidshjem osv., og jeg synes altså ikke, det er så galt de steder, hvor man har læreplaner. For som bedstemor eller som forælder ville man jo selvfølgelig gribe ind, hvis man følte, at der skete et overgreb på ens barn i en institution. Det vil alle forældre og alle bedsteforældre være meget opmærksomme på.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Søvnald for sidste gang, og så tror jeg, vi kommer videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg forstod bare ikke svaret. Jeg spurgte, hvad man stiller op med de børn, der ikke når de mål, man har fastsat, og det forstod jeg at pædagogerne så finder ud af. Det vil sige, at man er ved at lovgive om noget lige nu, som ingen ved hvad har af konsekvens; formentlig har det ingen. Jeg ved det ikke, det er derfor jeg spørger dem, som i øvrigt støtter lovgivningen.

Må jeg så ikke godt sige om de 5 mio. kr., som er det beløb, det her koster efter de 2 første år, at jeg synes, det er en flot gestus efter at have plyndret daginstitutionsområdet for 500 mio. kr. fra 2002 til 2003. Der tog man 500 mio. kr., så det er virkelig en flot gestus at give dem 5 mio. kr., altså 1 pct., og så tro på, at det udretter mirakler. Må jeg ikke godt bede om lidt proportioner i denne her debat.

(Kort bemærkning).

Pia Kristensen (DF):

Til den sidste del vil jeg sige til hr. Villy Søvnald: Spørg socialministeren, hvor de 5 mio. kr. er kommet fra, hvordan man har beregnet sig frem til det. Vi har ikke været med i den økonomiberegning. Spørg socialministeren.

Med hensyn til de børn vil jeg sige, at hvis hr. Villy Søvnald ser på det her lovforslag og de temaer, der er, så er der jo temaer for alle typer børn; der er forskellige temaer. Nogle børn er måske ikke så gode til at færdes i naturen, men er måske dygtige til at sidde og være kreative med ler eller legoklodser eller andre ting. Det er jo også evner, og det er jo det, det skal måles på,

hvordan barnet trives, og hvordan barnet beskæftiger sig med lige præcis de ting, der passer til det enkelte barn. Det mener jeg altså er en pædagogopgave – og så selvfølgelig også sammen med forældrene at finde ud af, hvad behovet er lige netop for dette barn.

Kl. 17.20

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Så siger vi tak til ordføreren fru Pia Kristensen og går videre til fru Charlotte Dyremose som ordfører.

Charlotte Dyremose (KF):

Børn er jo nysgerrige af natur, og vi ved allerede, at man lærer bedst, jo yngre man er, og at indsatsen i de tidlige år kan aflæses i de unges faglige niveau senere.

Den nysgerrighed, som børnene har, allerede fra de er ganske små, skal vi naturligvis udnytte og stimulere. Børn i den sene børnehvealder glæder sig jo f.eks. til skolen, de glæder sig til at modtage nye udfordringer, det ved vi. De ønsker ofte selv at kunne skrive deres eget navn, ja, de ønsker at udfordre den fagre nye verden, som omgiver dem. Vi skal naturligvis udnytte denne nysgerrighed til at ruste børnene bedst muligt, f.eks. til skolelivet, så det ikke kommer som et chok for dem, men snarere som en naturlig forlængelse af børnehaven.

Med de pædagogiske læreplaner i dagtilbudet får vi nogle klare målsætninger for, hvilke færdigheder der er gode at viderebringe til disse børn. De ressourcesvage børn er simpelt hen nødt til at lære det her i børnehaven, noget af det, som børn af ressourcestærke forældre helt automatisk får med hjemmefra, inden de begynder i skolen. Kun på den måde sikrer vi en reel chance for de her børn, en reel chance for at klare sig på lige fod med de ressourcestærke forældres børn. Vi giver dem muligheden for at blive stimuleret, for at få læst højt, for alle de her ting, som for så mange af os er ganske naturlige i hjemmet, men som desværre i nogle hjem ikke er så naturlige, fordi man af andre årsager har nogle sociale problemer, som gør, at man ikke har overskuddet til at gøre de her ganske basale ting for sine børn.

Vi skylder ganske enkelt alle børn at ruste dem forsvarligt til et langt liv med læring, og det gør vi bedst ved allerede at stimulere den nysgerrighed, som børnene jo har, også i vuggestuen og i børnehaven f.eks. Alle børn kan jo mærke tilfredsheden ved at gøre fremskridt, uanset